

lením licence zkoumal, má-li žadatel fakticky možnost s místnostmi disponovati.

Nemá-li však označení určité místnosti pro otázku faktického jejího užívání nijakého právního důsledku, pak ovšem nemůže stěžující si obec důvodně tvrditi, že bylo zasaženo do nějakých jejích práv tím, že Jindřichu S. byla udělena licence pro tutéž místnost, pro kterou byla dříve udělena licence obci a nemůže tudíž z dřívějšího udělení licence dovozovati, že jí byla postavení strany v řízení, které bylo prováděno o žádosti Jindřicha S. Jsou tedy vývody stížnosti opírající se o tuto okolnost a dovozující vadnost řízení, protože obec jako majitelka licence nebyla přibrána k řízení rekursnímu, bezdůvodny.

Pokud pak stížnost námitku tu vznáší s hlediska obce jako samosprávného úřadu, jest důvodna.

Nss trvá na právním názoru, který vyslovil v nálezu ze dne 6. dubna 1922 č. 4778, Boh. č. 1285, na nějž se dle § 44 jedn. řádu pro správní soud poukazuje, že obec má subjektivní právní nárok, aby jí byla před udělením licence s pevným stanovištěm poskytnuta příležitost vyjádřiti se, a že úřad licenci udělující jest povinen před udělením takové licence obec slyšeti.

Stěžující si obec před udělením licence Jindřichu S. slyšena nebyla; opomenutí to zakládá podstatnou vadu řízení a slušelo proto nař. rozhodnutí dle § 6 zák. o ss zrušiti, a nebylo pak třeba zabývati se meritorními námitkami stížnosti, činěnými proti udělení licence vzhledem na potřebu obyvatelstva a na účely, jimž výnos podniku má připadnouti.

Pokud stížnost na konec směřuje proti výroku, který učinila zemská správa politická intimující nař. rozhodnutí, totiž že se současně zrušuje městu Liberci udělené povolení k provozování nabytého licenčního oprávnění v provozovně Jindřicha S. a že se mu ponechává na vůli, aby si získalo a úřadu oznámilo jiné k provozování způsobilé místnosti, nesměřuje stížnost proti nař. rozhodnutí, nýbrž proti samostatnému výroku zemské správy politické, proti němuž příslušel stěžující si obci samostatný rekurs a jest stížnost v této příčině dle § 5 zák. o ss nepřipustná.

Č. 1306.

Koncese hostinská a výčepnická: Živnostenský řád nemá ustanovení, které by ukládalo živnostenským úřadům, aby z několika žadatelů udělily koncesi tomu, kdo o ni žádal dříve.

(Nález ze dne 20. dubna 1922 č. 5470.)

Věc: Konrád P. v P. (adv. Dr. J. Eckstein z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran koncese hostinské a výčepnické.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-1 podáním z 13. ledna 1913 žádal o udělení koncese hostinské a výčepnické pro dům č. — v P., a to s těmito oprávněními: výčep a drobný prodej pálených nápojů, výčep vína, podávání čaje. V témž podání prohlásila matka st-lova, že se své koncese hostinské vzdá, bude-li udělena synovi. Okresní politická správa provedla ve věci dílem z vlastního podnětu, dílem podle poukazu zemského úřadu politi-

ckého rozsáhlá šetření a výměrem z 26. října 1920 č. — žádost v základě § 18 živn. ř. zamítla, poněvadž posavadními koncesemi jest o potřebu obyvatelstva dostatečně postaráno. K odvolání st-lovu zemská správa politická nař. rozhodnutím tento výměr potvrdila z jeho důvodů.

Pokud stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná poukazuje na to, že od podání žádosti o koncesi uplynula do jejího vyřízení řada let, a uvádí, jaké osobní a rodinné důvody přiměly st-le, aby se o koncesi ucházel, jest uvést, že tyto okolnosti jsou zcela nerozhodny pro posouzení otázky, již nss jedině může podrobiti svému zkoumání, totiž otázky, byl-li st-l poškozen v nějakém svém subjektivním právu tím, že žal. úřad vydává nař. rozhodnutí porušil zákon nebo podstatné formy řízení správního. Neboť sebe delší průtah při vydání rozhodnutí správního nečiní je nezákonným ani vadným, živnostenský řád pak neukládá úřadům, aby rozhodující o žádostech za udělení koncese hostinské a výčepnické přihlížely k osobním a rodinným zájmům uchazečů.

Z vývodů stížnosti zbývá tedy jedině námitka, že potřeba obyvatelstva byla dána a to jak v době podání žádosti, tak i v době rozhodnutí, při čemž stížnost poukazuje k tomu, že od podání žádosti bylo uděleno několik koncesí. St-l popírá tedy skutkový předpoklad žal. úřadu, jenž odůvodnil své rozhodnutí právě tak, jako I. stolice tím, že potřeba obyvatelstva udělení koncese st-li nevyžaduje. Jak ze znění námitky je patrné, chce st-l naznačiti, že úsudek úřadu potřebu popírající jest v rozporu se skutečností, že v době, na niž se úsudek tento vztahuje, jiným uchazečům koncese hostinská a výčepnická udělena byla. Nss však nemohl uznati, že by takový rozpor tu byl. Úřad živnostenský jest po rozumu živnostenského řádu (právně i povinen, zkoumaje místní potřebu, přihlížeti k tomu, jakým způsobem co do kvality i kvantity nová živnost hostinská se zřetelem k tomu, která z oprávnění § 16 živn. ř. do žádosti o koncesi byla pojata, jakož i se zřetelem k zařízení, poloze i jiným okolnostem závodu, pro nějž se o koncesi žádá, přispěje k opatření místní potřeby. Nějakého ustanovení, z něhož by možno bylo vyvoditi povinnost úřadů živnostenských, aby z několika žadatelů udělily koncesi před ostatními tomu, kdo žádost dříve podal, v živnostenském řádu není. Proto také nelze důvodně tvrditi ani, že by byl nezbytně vnitřní rozpor v tom, že úřad vyřizuje žádost jednoho žadatele popřel místní potřebu, ač po tom, kdy tento žadatel o udělení koncese zažádal, jinému nebo i jiným žadatelům koncesi udělil, ani že by úřad takovýmto postupem porušil nějaké subjektivní právo dřívějšího žadatele.

Poněvadž pak v jiném směru stížnost určitě konkrétních námitek neobsahuje, musila býti jako neodůvodněná zamítnuta.

Č. 1307.

Úředníci státní: Rozhodnutí o potvrzení suspense stát. úředníka VI. hodn. tř., kterou vyslovil jeho bezprostřední představený, jakož i o snížení jeho služebních požitků je výlučně povolána vrchní disciplinární komise při ústředním úřadě (§ 100 lit. b) služ. pragm.).

(Nález ze dne 21. dubna 1922 č. 5301.)